

HER PARMAĞA BİR ÇOCUK

İLKİYAR

Bir proje daha tamamlandı. ODTÜ Koleji Koruma Derneğinin sağladığı desteğin son bölümünü Çankırı Bayramören YİBO için kullandık. Sınavlar yoğunlaşmadan bitirmemiz gereken bir projeydi... Bu defa son iki saat içinde sağlık nedenleriyle katılamayan arkadaşlarımızın dışında yola çıkışımızda sorun yaşanmadı...

Bayramören YİBO'ya Cuma akşam saat 18:30'da Ankara'dan yola çıkacağımızı bildirmiştik ancak 2 saatlik yola 23 senelik ODTÜ otobüsleriyle saat 22:30'da ulaşabildik. Çocukların hemen hemen hepsi uyanıktı ve coşkuyla bizi bekliyorlardı. Kısa süreli ama sınırsız sohbetlerin peşinden, sabahki faaliyetlerimizin erken başlayacağını hatırlatıp bir an önce yatmalarını sağladık. El ayak çekildikten sonra nöbetçi Fatih ve Aziz öğretmenlerden çalışmalarını dinlerken, yürekte inandığımız "ülkemizin en büyük ve en önemli görev ve memuriyetinin köy ve yatılı ilköğretim okullarındaki öğretmenlerin sırtında olduğu" düşüncemizi yineledik.

Sabah gözümüzü açığımızda Kastamonu il sınırı üzerindeki Bayramören YİBO nun doğası zengin iki tepe arasına yerleşmiş olduğunu gördük. Okulunun bahçesinde biriken çocukların yatakhane pencerelerinde gezdirdiği meraklı bakışları, misafirlerin ne zaman aşağı ineceğini birbirine soruşları geceyi nasıl da heyecan içinde geçirdiklerini belli ediyordu.

Merdivenlerden sınıflara çıkarken, sağlı sollu çocuk koridorunda ilerliyorduk. Adlarını, karnelerini, sınıflarını soruyor, her zamanki gibi birbirinden güzel, bize sevgiyle bakan çocuklar tarafından sarılıyorduk.

İçim karmakarışıktı. Kahvaltıdan önce çocukların en ufaklarını kucağıma almış, ajandama yazılar yazdırırken olmuştu ne olduysa....

Gözüme takılan duru tenli, kocaman kahverengi gözlü bir kızı yanıma çağırılmış, adını yazmasını istemiştım. Kız “Va –hi-de...” yazmıştı yazmasına da, ne yazık ki söyleyememişti. Dünyalar güzeli Vahide’ nin dediğinin bir kelimesi bile anlaşılıyordu... Yüreğim burkulmuştu...

Deneylerin yapıldığı bir sınıfa koşarken yine gözlerim yakaladı onu. Arkasından baktım, kürek kemikleri içe dönmüş, omuzları düşmüş, kendi kabuğunda kaybolmak istiyordu sanki... Acaba ilgisiz mi kalmıştı, kim bilir ne sıkıntılar içinde büyümüşü, rahat rahat haykırarak bağıramamış, kahkahalarla gülememiş miydi?

Her faaliyetin sonunda öğrenciler sınıflardan çıktığında Vahide’ yi arıyordu gözlerim artık. Yakalar yakalamaz yanına gidiyor, kucağıma alıyor, konuşmalarını anladığımı, yalnız olmadığını hissettirmeye çalışıyordum. Vahide’ nin suskunluğunun ardında yaşından beklenmeyecek bir olgunluk gizliydi sanki. “Ben bu dünya ile ilgili pek çok ayrıntıyı yaşlılarımdan önce öğrendim, bazı gizlerin sizlerden önce farkına vardım”, demek mi istiyordu?

Çocuklar özellikle en ufaklar defterime bir şey yazmak için yarışıyorlardı. Yemek saatinde çocuklar bir ağabey ya da bir ablayı elinden tutuyorlar, kendi masalarına oturtmak istiyorlardı. Mücella da, Selma da, İlker de, İnanç da ... hemen hepimiz bir o sınıfın masasından bir diğer sınıfın masasına çekiştirilip duruyorduk.

Bir ara bu kadar yoğun sevgi sunan çocuklara ellerim de yetmeyince parmaklarımı uzatmak geldi aklıma.

“Bu parmak Vahide’nin, bu Yasin’in, bu Emine’nin, bu Gülşen’in, bu Sevgi’nin, bu Sefer’in... Her parmağım bir çocukla olmak, sizle bütünleşmek istiyor” deyiverdim birden.

Çocuklar bu kez de parmaklarımı tutmak için birbirleriyle yarıştılar. Vahide bana alışmıştı, faaliyetlerden sonra verilen molalarda hemen koşarak yanıma geliyordu. Ondan önce elimi bir başkası tutmuşsa, o da

hemen o arkadaşının elini tutuyordu. Böylece benim elimi tutan arkadaşının eline dokunurken aslında bana da dokunmuş oluyordu... Yeni gelene gülümseyerek kendi elini uzatıyor, halka büyüyor, büyüyordu. Her molada el ele okulun bahçesinde geziniyorduk... Hatta akşam yemeği öncesi 4'e 6 koşmaca bile oynadık... Çocukların enerjisine yetişemeyince, 2 turluk koşunun ardından çocukları tepelere bakan bordür taşların üstüne çekip, oyuna ara vermek durumunda kalıyordum...

Çocuklara son derste kitaplar armağan ettik.

Vahide' nin kitabına ona olan sevgimi, çalışarak güçlükleri aşabileceğini, bu kitabı hemen bir köşeye çekilip yüksek sesle okumasını istediğimi yazmıştım.

Vahide kitabın kapağını kaldırdı, yazıyı okup bana sevgiyle gülümsedi. Mesajımı almış mıydı ?

O gece seyrettiğimiz "Küçük Kardeşim" filmi, belki de yaşamımın en güzel filmi oldu.... Elbette bu mutluluğu yaratan filmin kendisi değil, Vahide' nin tüm gösteri boyunca kucağında olmasıydı... Bana verilen en güzel armağanın ertesi gün geleceğini bilmiyordum ama. Ertesi sabah Vahide' yle karşılaşınca kulaklarıma inanamadım.

“Günaydın” demişti bana
“bir daha gelecek misiniz öğretmenim?”.
Konuşuyordu Vahide....
Söylediği bütün kelimeleri anlamıştım...

Her projede yeni bir iki arkadaşı dahil etmeye çalışıyoruz, eski projelere katılanları biraz dinlenmeye davet ediyoruz. Uzaktan yenileri izliyoruz, ve genç arkadaşlarımızın çocuklara karşı ne kadar sevgi dolu olduğunu görüyoruz, tıpkı Deniz, Özkan ve Beltir gibi... Ekipteki arkadaşlardan anılarını yazanları tanıtmaya çalışıyoruz, ama yazmayanların katkısına da değinmek gerekir...

Bir başka gönüllümüz ise Thomas'tı. Sevgili Thomas, başka bir programı olmasına karşılık bizle gelmeyi tercih etti... Thomas'ı tanıyanlar, onun video kurgusunun ne kadar güzel olduğunu bilirler... Thomas'ın Bayramören çekimleri de, çok iyi bir program olmaya aday... Tüm ekip seyrettik ve etkilendik...

Bu programın teknik destek işlerini Soner üstlendi. Gece projektörde oluşan bir arıza çocuklara film gösterisi yapmamızı suya düşürmüştü. Program eksik kalmış, morallerimiz bozulmuştu.... Soner uğraştı, didindi

ve son deneme için tuşa bastı. Evet... Projektör çalışıyordu! Ne kadar sevindiğimizi tahmin edemezsiniz!

Son üç projemizin değışmez elemanlarından biri de şöförümüz İbrahim Beydi. ODTÜ'nün emektar şöförlerinden olan İbrahim Bey, hem tüm ekibe hem de tüm çocuklara gösterdiği sevgiyle şöförlükten öte İLKYAR'ın bir parçası olmuştu... Hatta TV reklamında söz konusu içecek kapaklarını toplayıp, gitmiş büyük bir heyecanla, onun da çocuklara bir hediyesi olacaktı, ancak reklam hediyesi oyuncak ayıcıklarla ilgili kampanyanın bitmiş olduğunu öğrenince çok üzölmüşü... Ankara'ya döndükten sonra, kapakları bize getirdi, ayıcıkların hangi çocukların eline geçeceğini anlatınca almayı başardık, bir dahaki gezimizde çocuklara dağıtacağız...

Eğitim Fakültesinden Sibel Hocamız, hem çocuklara, hem de öğretmenlere özel dersler verdi... Sibel Hanımın katkısı başka bir zenginlik getirdi programa...

Cumartesi akşam güneşinin tepelerin arkasına çekilmekte olduğu saatlerde İlkayar ekibi öğrencilerle bir de futbol maçı yaptı... Ekibin gençleri ne kadar iyi idi bilinmez, ancak, Ümit Hocanın sahanın dışından minyatür kaleyi müteharrik (hareketli) bir hale getirmesi, ve benim Çanakkale geçilmez müdafaasıyla İLKYAR az farklı şerefli bir mağlubiyet aldı... İYTE

ekibinden kimse olmayınca matematik sınıfları Ümit'le bana kalmıştı. Çocuklara matematiği sevdirmeye ne kadar çabaladıksa da Ünal Hoca'nın başarısını yakalamamız olası değildi.

Dursun bütün topolojik oyuncakları çözdü... Çok zeki olduğu gözünden belli oluyordu zaten... Kolay değildi bazıları... Öğretmeni "köyde urganla eşek bağlamasını iyi öğrenmiş," dedi... Fizik , kimya deneyleri de yaşam pratiği içinde bir anlam kazanmıyor mu zaten? Demek ki urgancılar ve halatçılardan iyi topolojistler çıkabilir .

Etkinliklere gündüzlü öğrencilerin yanında az sayıdaki lise öğrencisi ve öğretmenleri de katıldılar... Geriye dönüp resimlere bakınca, bu çocukla niye daha çok konuşamadık diye üzülüyoruz...

"Ya şu çocuk, bunu hiç kucağına aldın mı?" diye birbirimize soruyoruz...

"Bu kadar güzel, bu kadar sevgi dolu çocuklar bırakılır mı?" diye de kendimize kızıyoruz...

Keşke çocukların sürekli yanında olabilsek, gelişimlerini biraz daha yakından izleyebilsek... O kadar enerji dolulardı ki, yemekhanede sırada beklerken, ta en ön sıradan kopup geliyorlar kendi sıralarını bize vermek için can atıyorlardı... Zıp zıp, yo yo gibi zıplayan Gülşen'in yapmadığı maskaralık yoktu, gözlüklerimize, kimliklerimize el attı, adlarımızı tek tek okudu... Bu kadar ufak bir

çocuğun dengesinin sağlamlığına şaşmadık desek yalan olur... Gülşen' i tepeden sürekli fırlıdak gibi defalarca döndürdüğümüz halde pes etmiyor, dengesini yitirmiyordu. Onun enerjisi, kahkahalar saçan coşkusu hepimize yaşam sevinci veriyordu. Resminden de anlaşılıyor mu?

Yatılı Okullar çocuklar için sıkıntıların yanında yepyeni bir açılım... Köylerinden çıkıp, kendi evlerine göre daha iyi koşullarda yaşayıp, daha güzel okullarda okuyorlar... Ailedeki problemlerden, çok çocuklu ailenin ilgisiz kalmış bir ferdi olmaktan uzaklaşıp birey oluyorlar bu okullarda... Ama ilgiye, sevgiye, herşeye çok gereksinimleri var... Fedakar öğretmenler olanaksızı başarıyorlar... Gecenin ortasında çocukları tuvalete bile kaldırıyorlar... Banyolarını yaptırıyorlar... Her kapıyı açan anahtar yani sevgi olmadan yapılacak işler değil bunlar... Fedakar öğretmenlere ne kadar teşekkür etsek az... Ama her zaman daha iyisi yapılabilir, çocukların okulda geçen zamanını eğlenceli bir hale sokmak, onların gelişimini hızlandıracak faaliyetler yapmak gerek... Keşke kaynaklarımız çok olsa da, her hafta sonu bir YİBO'ya, hatta aynı okula her sene en az bir kere giderek, onları unutmadığımızı, onların gelişiminin ülkemiz için önemini anlatabilsek, tekrar tekrar hepsini kucaklasak, sevsek, öğretmenlere destek olsak... İLKİYAR 'ın desteklerinizle o güce de erişeceğine inanıyoruz.

Sevgi ve saygılarımızı sunuyoruz...

Her zamanki gibi 1 YİBO'yu ziyaret ederken, bir köye de uğrayıp oradaki çocuklara sevginizi iletmeye çalışıyoruz. Bayramören'den dönerken Çerkeş'in Saçak Nahiyesine uğruyoruz. Kutman ve Mustafa ağabeyleri çocukları güldürmek için ellerinden geleni yapıyorlar... Sadece bu çocukları güldürmek için dahi olsa yola çıkmaz mısınız? Güldürülecek çocuk o kadar çok ki... Yapacak çok işimiz var, hep beraber...